II

(Muut kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

KOMISSION DELEGOITU ASETUS (EU) 2021/1118,

annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021,

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen,

ottaa huomioon luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15 päivänä toukokuuta 2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU ([1]) ja erityisesti sen 45 c artiklan 4 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU ([2]) 104 a artiklassa tarkoitettu omien varojen lisävaatimus ja mainitun direktiivin 128 artiklan ensimmäisen kohdan 6 alakohdassa määritelty yhteenlaskettu puskurivaatimus ovat direktiivin 2014/59/EU 45 c artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavien määrien laskemisessa käytettäviä lähtötietoja Kriisinratkaisuviranomaisten on kyseisten vaatimusten pohjalta vahvistettava kyseisen direktiivin 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus'.

(2) Direktiivin 2014/59/EU 45 e artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on noudatettava MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 83 b alakohdassa määritelty kriisinratkaisun kohteena oleva konserni ei aina välttämättä ole sama asia kuin kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan 26 alakohdassa määritelty konserni erityisesti silloin, kun viimeksi mainittu konserni koostuu useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 ([3]) 11 artiklan mukaan unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen sovelletaan omien varojen lisävaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta konsernin konsolidoidulla tasolla. Näitä vaatimuksia ei kuitenkaan välttämättä sovelleta kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, koska kriisinratkaisun kohteena oleva konserni ei välttämättä kata koko konsernia. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää menetelmää näiden vaatimusten arvioimiseksi tässä tilanteessa.

([1]) EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190.

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

(3) Se, että kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kokonaisriskin määrä on lähes yhtä suuri kuin koko konsernin riskin määrä, on osoitus siitä, että kyseiseen kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin sisältyvät riskit tai riskitekijät eivät olennaisesti poikkea konsernin riskeistä tai riskitekijöistä. Tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisuviranomaisen olisi käytettävä arviona omien varojen lisävaatimuksesta unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettavaa omien varojen lisävaatimusta, kun se määrittää MREL-vähimmäisvaatimusta, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla.

(4) Samoin se, että kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kokonaisriskin määrän voidaan katsoa johtuvan lähes kokonaan yhdestä kyseiseen kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvasta yhteisöstä, on osoitus siitä, että kyseiseen kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin sisältyvät riskit tai riskitekijät eivät olennaisesti poikkea kyseisen, kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvan yhteisön riskeistä tai riskitekijöistä. Näin ollen, jos kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kokonaisriskin määrä ei poikkea merkittävästi kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin suurimman yhteisön kokonaisriskin määrästä, kriisinratkaisuviranomaisen olisi käytettävä arviona omien varojen lisävaatimuksesta kyseisen suurimman yhteisön omien varojen lisävaatimusta, kun se määrittää kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle MREL-vähimmäisvaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla.

(5) Jos kriisinratkaisun kohteena oleva konserni on monimutkaisempi eikä sen erityispiirteitä voida täysin huomioida käyttämällä omien varojen lisävaatimusta, jota sovelletaan unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla tai kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin suurimpaan yhteisöön, kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä muita arviointiperusteita kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksen määrittämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla. Jos unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettava omien varojen lisävaatimus on suurempi kuin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kunkin yhteisön omien varojen lisävaatimus, arvioitaessa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla perustana olisi käytettävä unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettavaa omien varojen lisävaatimusta. Tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimivaltaisen viranomaisen toimittamien tietojen perusteella pyrittävä tarkistamaan kyseistä arviota siten, että siinä otetaan huomioon kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin erityiset riskit verrattuna unionissa emoyrityksenä toimivan laitoksen riskeihin konsernin konsolidoidulla tasolla. Tarkistuksessa olisi otettava huomioon, että joitakin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin riskejä ei välttämättä esiinny konsernin muissa yhteisöissä, jotka eivät kuulu kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, tai että joitakin riskejä, joita esiintyy kyseisissä muissa konsernin yhteisöissä, ei esiinny kriisinratkaisun kohteena olevassa konsernissa.

(6) Se, että kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin sisällä yksi tai useampi yksittäinen vaatimus on suurempi kuin unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettava omien varojen lisävaatimus, kertoo siitä, että kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin sisällä on epäsystemaattisia riskejä tai riskitekijöitä. Kun näitä epäsystemaattisia riskejä tai riskitekijöitä tarkastellaan koko konsernissa konsolidoidulla tasolla, niiden merkitys voi pienentyä esimerkiksi siksi, että niiden vastapainona on kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolisia tasapainottavia riskitekijöitä. Arvioidakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, kriisinratkaisuviranomaisen olisi aina tällaisessa tilanteessa verrattava arviota, jonka perustana on unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettava tarkistettu omien varojen lisävaatimus, arvioon, jonka perustana on kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yhteisöjen omien varojen lisävaatimusten painotettu keskiarvo. Määrittäessään MREL-vähimmäisvaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla kriisinratkaisuviranomaisen olisi käytettävä lähtötietona arviota, joka tuottaa korkeamman vaatimuksen.

(7) Jotta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimus voidaan arvioida kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, kun on kyse monimutkaisemmista konserneista, kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimivaltaisen viranomaisen toimittamien tietojen perusteella mahdollisuuksien mukaan tarkistettava unionissa emoyrityksenä toimivan laitoksen omien varojen lisävaatimusta konsernin konsolidoidulla tasolla siten, että siinä otetaan huomioon, että jotkin riskit tai riskitekijät, jotka kyseinen omien varojen lisävaatimus kattaa, eivät ole kyseisen, kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kohdalla merkityksellisiä esimerkiksi niiden luonteen tai maantieteellisen sijainnin vuoksi. Lisäksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimivaltaisen viranomaisen toimittamien tietojen perusteella mahdollisuuksien mukaan tarkistettava kyseistä vaatimusta, jotta voidaan ottaa huomioon, että joitakin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin riskejä tai riskitekijöitä ei oteta kokonaisuudessaan huomioon kyseisessä vaatimuksessa tai ne nettoutuvat konsernin sisällä, mutta niillä on kuitenkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kannalta merkitystä. Kaikkien tarkistusten olisi perustuttava

toimivaltaisten viranomaisten toimittamiin tietoihin, jos niitä on saatavilla, koska kyseiset viranomaiset ovat vastuussa sellaisten riskien arvioinnista, joille konserniin kuuluvat yhteisöt altistuvat jatkuvasti. Siinä tapauksessa, että tällaiset tarkistukset eivät ole mahdollisia, kriisinratkaisuviranomaisen olisi käytettävä unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettavaa tarkistamatonta omien varojen lisävaatimusta arvioidakseen kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettavat omien varojen lisävaatimukset.

(8) Yleisen pääomapuskurin prosenttiosuus ei vaihtele laitoksittain. Näin ollen tätä prosenttiosuutta olisi käytettävä arviona kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön yleisestä pääomapuskurista kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla.

(9) Jotta voidaan ottaa huomioon rakenne, jota konsernille on suunniteltu ensisijaisen kriisinratkaisustrategian toteuttamisen jälkeen, järjestelmäriskiä ehkäisevien puskurivaatimusten eli maailmanlaajuisia järjestelmän kannalta merkittäviä laitoksia koskevan puskurin, muita järjestelmän kannalta merkittäviä laitoksia koskevan puskurin ja järjestelmäriskipuskurin olisi oletusarvoisesti katsottava vastaavan vaatimuksia, jotka asetetaan yhteisölle, joka on kokonaisriskin määrän osalta lähimpänä kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia.

(10) Direktiivin 2014/59/EU 45 c artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdan mukaan pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä on määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena ollut konserni voi jälleen täyttää, muiden vaatimusten ohella, omien varojen lisävaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla ensisijaisen kriisinratkaisustrategian toteuttamisen jälkeen. Direktiivin 2014/59/EU 45 c artiklan 3 kohdan seitsemännen alakohdan mukaan määrä, joka tarvitaan sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö pystyy kriisinratkaisun jälkeen säilyttämään markkinoiden riittävän luottamuksen tietyn ajanjakson ajan, on yhtä suuri kuin kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen sovellettava yhteenlaskettu puskurivaatimus vähennettynä vastasyklisellä pääomapuskurilla. Pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, mukaan lukien määrä, joka tarvitaan markkinoiden luottamuksen säilyttämiseen, on osa MREL-vähimmäisvaatimusta, ja sitä voidaan direktiivin 2014/59/EU 45 c artiklan 3 ja 7 kohdan nojalla tarkistaa alaspäin tai ylöspäin, jotta voidaan ottaa huomioon kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen tehdyt muutokset. Näin ollen ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sovellettava omien varojen lisävaatimus ja yhteenlaskettu puskurivaatimus, joita käytetään MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibroimiseen, olisi arvioitava. Tämä arvio ei kuitenkaan saisi estää tarkistamasta pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää, mukaan lukien määrä, joka tarvitaan markkinoiden luottamuksen säilyttämiseen, kun MREL-vähimmäisvaatimus asetetaan direktiivin 2014/59/EU nojalla.

(11) Tämä asetus perustuu teknisten sääntelystandardien luonnokseen, jonka Euroopan pankkiviranomainen on toimittanut komissiolle.

(12) Euroopan pankkiviranomainen on järjestänyt avoimet julkiset kuulemiset teknisten sääntelystandardien luonnoksista, joihin tämä asetus perustuu, analysoinut niihin mahdollisesti liittyviä kustannuksia ja hyötyjä sekä pyytänyt neuvoa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010 ([4]) 37 artiklan mukaisesti perustetulta pankkialan osallisryhmältä,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Omien varojen lisävaatimuksen arviointi

1. Jos kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön ei ole sovellettu direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua omien varojen lisävaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava kyseinen vaatimus 2–7 kohdan mukaisesti määrittääkseen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen, jäljempänä ’MREL-vähimmäisvaatimus’, kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla.

([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kokonaisriskin määrä kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla poikkeaa enintään 5 prosenttia unionissa emoyrityksenä toimivan laitoksen kokonaisriskin määrästä konsernin konsolidoidulla tasolla, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla asetettua omien varojen lisävaatimusta arviona, kun ne määrittävät kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksen arviona kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sen yhteisön omien varojen lisävaatimusta, jonka osuus kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidusta kokonaisriskin määrästä on suurin, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kokonaisriskin määrä kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla poikkeaa yli 5 prosenttia unionissa emoyrityksenä toimivan laitoksen kokonaisriskin määrästä konsernin konsolidoidulla tasolla;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kokonaisriskin määrä kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla on yhtä suuri kuin sen yksittäisen yhteisön kokonaisriskin määrä, jonka osuus kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidusta kokonaisriskin määrästä on suurin, tai poikkeaa siitä enintään 5 prosenttia;

c) sen yhteisön omien varojen lisävaatimus, jonka osuus kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidusta kokonaisriskin määrästä on suurin, on suurempi kuin nolla.

4. Jos 2 ja 3 kohtaa ei voida soveltaa eikä yhteenkään kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvista yhteisöistä sovelleta suurempaa omien varojen lisävaatimusta kuin unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla asetettu omien varojen lisävaatimus, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksen arviona konsernin konsolidoidulla tasolla sitä omien varojen lisävaatimusta, joka on asetettu unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla, jollei 2 artiklassa tarkoitetuista tarkistuksista muuta johdu.

5. Jos 2 ja 3 kohtaa ei voida soveltaa ja yhteen tai useampaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvista yhteisöistä sovellettava omien varojen lisävaatimus on suurempi kuin unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla asetettu omien varojen lisävaatimus, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksen arviona konsernin konsolidoidulla tasolla seuraavista suurempaa:

a) unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla asetettu omien varojen lisävaatimus, johon sovelletaan 2 artiklassa tarkoitettuja tarkistuksia;

b) kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen omien varojen lisävaatimusten ja kyseisten yhteisöjen yksittäisten kokonaisriskien määrien tulojen summa jaettuna kyseisten yhteisöjen yksittäisten kokonaisriskien määrien summalla.

6. Jos yhteisölle ei ole asetettu yksilöllistä omien varojen lisävaatimusta, kyseisen yhteisön omien varojen lisävaatimus on 5 kohdan b alakohtaa sovellettaessa nolla.

7. Tätä artiklaa sovellettaessa kokonaisriskin määrä on laskettava asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti ja tapauksen mukaan yksittäisenä yhteisönä tai konsolidoinnin perusteella.

2 artikla

Tarkistukset omien varojen lisävaatimusta koskevaan arvioon

1. Sovellettaessa 1 artiklan 4 kohtaa ja 1 artiklan 5 kohdan a alakohtaa kriisinratkaisuviranomaisten on toimivaltaisen viranomaisen toimittamien tietojen perusteella tarkistettava arviotaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omien varojen lisävaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla seuraavissa tapauksissa:

a) joitakin niistä riskeistä tai riskitekijöistä, joiden kattamiseksi toimivaltainen viranomainen on direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklan mukaisesti määrännyt unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla omien varojen lisävaatimuksen, ei esiinny kyseisessä kriisinratkaisun kohteena olevassa konsernissa;

b) joitakin niistä riskeistä tai riskitekijöistä, joiden kattamiseksi toimivaltainen viranomainen ei ole direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklan mukaisesti määrännyt unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla omien varojen lisävaatimusta, esiintyy kyseisessä kriisinratkaisun kohteena olevassa konsernissa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja tarkistuksia ei tehdä, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja otettuaan huomioon kyseisen toimivaltaisen viranomaisen toimittamat tiedot on arvioinut, että konsernin yhteisöihin tai toimintoihin, jotka eivät kuulu kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, ei liity merkittävää riskiä.

3 artikla

Menetelmä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioimiseksi

1. Arvio kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön yhteenlasketusta puskurivaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla on tapauksen mukaan direktiivin 2013/36/EU 129 artiklan 1 kohdassa, 131 artiklan 4 ja 5 kohdassa ja 133 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen, tämän artiklan 2–4 kohdan mukaisesti arvioitujen puskurivaatimusten summa.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön direktiivin 2013/36/EU 129 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta yleistä pääomapuskuria koskevasta vaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sitä yleistä pääomapuskuria koskevaa vaatimusta, joka on asetettu unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla.

3. Siinä tapauksessa, että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö on myös unionissa toimiva emoyritys, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön direktiivin 2013/36/EU 131 artiklan 4 kohdassa tarkoitetusta maailmanlaajuisia järjestelmän kannalta merkittäviä laitoksia (G-SII) koskevasta puskurivaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sitä G-SII-puskurivaatimusta, joka on asetettu unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla.

4. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön direktiivin 2013/36/EU 131 artiklan 5 kohdassa tarkoitetusta muita järjestelmän kannalta merkittäviä laitoksia (O-SII) koskevasta puskurivaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sitä O-SII-puskurivaatimusta, joka on asetettu unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla. Jos O-SII-puskurivaatimus on asetettu myös muulla konsolidointitasolla kuin konsernitasolla, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kyseisestä vaatimuksesta O-SII-puskurivaatimusta, joka on kokonaisriskin määrän osalta lähimpänä kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia.

5. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön direktiivin 2013/36/EU 133 artiklan 4 kohdassa tarkoitetusta järjestelmäriskipuskuria koskevasta vaatimuksesta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla sitä järjestelmäriskipuskuria koskevaa vaatimusta, joka on asetettu unionissa emoyrityksenä toimivalle laitokselle konsernin konsolidoidulla tasolla. Jos järjestelmäriskipuskuria koskeva vaatimus on asetettu myös muulla konsolidointitasolla kuin konsernitasolla, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä arviona kyseisestä vaatimuksesta järjestelmäriskipuskuria koskevaa vaatimusta, joka on kokonaisriskin määrän osalta lähimpänä kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia.

4 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 26 päivänä maaliskuuta 2021.

Komission puolesta
Puheenjohtaja
Ursula VON DER LEYEN